

LØTURNAR EN DÝRABARAST

– Vit hava víst mist persónin – men minnini hava vit framvegis, gleðirnar og kærleikan. Hetta minnir meg støðugt á, hvat er tað týðningarmesta í lívinum. Tað er tíðin, vit hava saman, upplivingarnar og samrøðurnar – ikki hvørt vit eiga tvey ella fimm hús ella nakað slíkt materielt, sigur Bergur Debes Joensen, prestur.

DANJAL AV RANA

Sum prestur hevur Bergur Debes Joensen fleiri praktiskar uppgávur at taka sær av í samband við bøn-arhald og jarðarferð, tá onkur fer foldum frá, men sjálvur metir hann, at týðningarmesta uppgávan er at taka sær av teimum, sum eftir sita.

– Eg vegleiði fólki gjøgnum praktisku uppgáurnar, men tað er líka nógv fyri at tey skulu kunna hugsa meiri um onnur ting. Eg hjálpi við at fyrirleika bøn-arhald og jarðarferð, veiti ráðgeving, havi andakt ella talu og so framvegis, men týðningarmesti parturin av arbeiðnum meti eg er sálarrøktin av teimum, sum eftir sita, sigur Bergur Debes Joensen, prestur í Suðurstreymoyar vestara prestagjaldi.

Hann greiðir frá, at prestur ofta er millum fyrstu fólkinum, sum hitta tey, ið mist hava.

– Fyrstu lötuna er mín uppgáva at vera meiri oyra enn muður. Tað er so sera týðningarmikið at koma rætt inn, at vera róligur og gera sær ómak at knýta samband við fólkið í húsinum, at taka í hondina á teimum og at taka um tey, sigur prestur.

– Síðani er at lurta eftir teirra søgu, hoyra tey siga frá um tann, sum er farin. Tað tekur ofta tíð at koma inn í tað djúpu samrøðuna, men tað er hon, sum er so sera gevandi. Mær dámar at hjálpa fólki at finna sálmar til jarðarferðina.

Sálarnir seta ofta orð á teirra egnu trúgv og egnu vón, men kunnu eisini siga nakað um tann, sum er farin, sigur hann.

Prestur sigur, at hann síðani roynir at taka hetta við í taluni, sum oftast er eitt sindur um persónin og so eitt Guðs orð, sum verður tann berandi og troystarríki parturin av samrøðuni.

– Í jarðarferðini eru vit jú komin fyri at siga farvæl við ein persón, men samstundis at knýta við Gud, tí persónurin er farin, men Gud er framvegis, sigur Bergur Debes Joensen.

Sorg er mistur kærleiki

– Mær dámar so væl hendan tankan hjá Bent Falk, at sorg er mistur kærleiki. Í sambandi við andlát tosi eg við fólki, sum sakna kærleikan. Eg latið tey tosa um teirra forhold við tann, sum farin er. Á hendan hátt koma tey í samband við sína sorg gjøgnum tað prátið, sigur hann.

Eins og sálarrøðingurin, so leggur prestur dent á, at hóast persónurin er farin, so livir hann framvegis víðari. Og eins og sálarrøðingurin hjálpir prestur fólki at siggja tað sunna, tað náttúrliga og tað góða í at syrgja.

– Vit hava víst mist persónin – men minnini hava vit framvegis, gleðirnar og kærleikan. Hetta minnir meg støðugt á, hvat er tað týðningarmesta í lívinum. Tað er tíðin, vit hava saman, upplivingarnar og samrøðurnar – ikki hvørt vit

eiga tvey ella fimm hús ella nakað slíkt materielt. Tað, sum hevur týðning tá alt annað fánar er tað, sum vit høvdu saman, samskipti og sambandi okkara millum, sigur Bergur Debes Joensen.

Mugu fara inn í sorgina

Bergur Debes Joensen heldur tað vera sera týðningarmikið at taka sær tíð til at syrgja.

– Vit mugu vera við sorgina, vera tilvitað um sorgina. Vit mugu góðtaka hana og fara inn í hana, ikkiuttan um hana, tí sorgin hevur sítt lív. Vit skulu ikki lata eygu, oyru og sinni aftur og gloyma tann, vit hava mist. Vit skulu minnast. Vit skulu lata sorgina virka í okkum, sigur prestur. Eisini er gott at tosa við onnur, sum hava mist. Í sorgarbólkum t.d., har prátað verður opið og í trúnaði, er nógv troyst og hjálp at heinta. Tað eru tey, sum sjálvi hava mist, sum eru best at mæta teimum í somu støðu. Tað er tí at gleðast um øll átøk fyri ung og eldri, sum bjóða troyst og linna í sorg og sakni.

Munurin millum sálarrøðingin og prestin kemur so einamest til sjóndar, tá talan er um sálarrøkt í samband við trúnnu hjá teimum, sum eftir sita.

– Í sorgini er eisini náttúrligt, at forholdið til Gud verður roynt. Nøkur eru ivandi, nøkur spyrjandi og onnur eru ill. Hvar var Gud?, kunnu spyrja tey. Hví lat hann hetta henda mær? Eg má lurta eftir hví-spurningunum, men eg

kann ikki svara teimum. Eg vil heldur ikki siga, at har finst eitt svar onkustaðni. Tað eg kann, er at greiða frá, at deyðin er ein partur av hesum heimi, bæði fyri kristin og ikk-kristin, heldur Bergur Debes Joensen.

Kasta sorgina á Gud

Prestur sær tað kortini eisini sum sína uppgávu at peika teimum av-

varðandi á Gud og stuðla teimum at søkja umsorgan har.

– Mín uppgáva er at leiða fólki víðari. So heldur enn at spyrja hví, eggi eg teimum til at spyrja, hvønn tey skulu fara til við sorg teirra. Tá peiki eg á Gud, sum veit alt, kann alt og hevur umsorgan fyri okkum. Biblian lýsir hann sum ein faðir, sum hevur umsorgan fyri barni sínum og ein hirða, sum hevur